

అమ్మా, నాన్నా మాట్లాడుకోవటం ఎనిమిదేళ్ల కీర్తి విన్నది. తమ్ముడు రమేష్ కి బాగా జబ్బు చేసింది.

“నాలేళ్లకే నా కొడుక్కి నూరేళ్లు నిండు తున్నాయా? బ్రతికే మార్గమే లేదా?” అని తల్లి జానకి ఏడుస్తోంది.

“ఏం చేయను? వాడి మందులకి నా దగ్గర డబ్బు లేదు. వాణ్ణిక అద్బుతం ఒక్కటే రక్షించాలి!” అన్నాడు తండ్రి శ్రీరాం నిస్పృహగా.

తన పుస్తకాల గూడు దగ్గరకి పరిగెత్తింది కీర్తి. తండ్రి అప్పుడ పుడూ ఇచ్చిన డబ్బులు దాచు కున్న మట్టి కుండ హాండిని బయటకు తీసింది. అటూ యిటూ వూపితే, హాండి గలగల లాడింది. దొడ్లోకి వెళ్లి నెమ్మదిగా దాన్ని పగలగొట్టింది. చిందర వందరగా పడిన చిల్లర డబ్బులన్నీ పోగేసి, తన చేతి గుడ్డలో మూట కట్టింది. దొడ్డి వైపు నుంచే బజారు వైపు పరిగెత్తింది.

మందుల షాపువాడు ఏదో టెలిఫోన్ లో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతున్నాడు. వచ్చింది పేద పిల్ల—మరేం అర్జెంటు లేదన్నట్టు చూస్తూ తన పనిలో తనున్నాడు.

“అయ్యా! మా తమ్ముడికి ప్రమాదంగా ఉంది. తొందరగా మందివ్వండి” అంది కీర్తి.

షాపువాడు వినిపించుకోలేదు.

“నిజంగా మా తమ్ముడికి చాలా జబ్బు గా ఉందయ్యా! కొంచెం అద్బుతాన్ని వ్వండి” అని కీర్తి ప్రాధేయపడింది.

“ఫోన్ లో మాట్లాడుతూంటే మధ్య నీ గోల యేమిటి?” అని షాపువాడు చిరాకు

పడ్డాడు.

అప్పుడే అక్కడికి వచ్చినాయన వాళ్ల మాటలు విన్నాడు. “ఏం కావాలమ్మా?” అని ఆదరంగా అడిగాడు.

“మా తమ్ముడికి చాలా ప్రమాదంగా ఉందిటండీ! ఆపరేషన్ చేయాలిట. నాన్న దగ్గర డబ్బు లేదు. అద్బుతం ఒక్కటే బతికిస్తుందిట! నా దగ్గరున్న డబ్బుతో అద్బుతాన్ని కొందామని...”

ఆ పిల్ల కళ్లలోని అమాయకత్వానికి

తమ పిల్ల ఏదో చిక్కు తెచ్చి పెట్టిందని కీర్తి మీద చిరాకు పడ్డారు తల్లిదండ్రులు.

వాళ్లని వారిస్తూ, “నిజంగానే నా దగ్గర ఆ అద్బుతం ఉంది. నాతో పాటు మాహా స్పటులుకి రండి” అన్నాడు అతను.

అతనితో పాటు ఓ పెద్ద హాస్పిటల్లో అడుగు పెడుతున్నప్పుడు కాని, ఆయన ప్రఖ్యాత సర్జన్ పరంధామ్ అని వాళ్లకి తెలిసిరాలేదు. వాళ్లు తమ ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకొనేలోగానే, ఆయన రమేష్ ని పరీక్షించటం—వెంటనే ఆపరేషన్ కి ఏర్పాట్లు చేయటం జరిగిపోయాయి!

ఆపరేషన్ చేసి చిరునవ్వుతో బయటకు వచ్చిన డాక్టర్ పరంధామ్ తో, “మీ ఋణం ఈ జన్మలో తీర్చుకోలేను బాబు

గారూ!” అన్నాడు శ్రీరాం.

“డాక్టరుగారు అద్బుతం ఇచ్చారుగా! తమ్ముడికి నయమైంది” అంది కీర్తి.

“ఆపరేషన్ కి ఎంతైందో!” అని తనలో తను గొణుక్కుంది జానకి.

“డాక్టరుగారు నాతో చెప్పారమ్మా! అద్బుతం ఖరీదు ఏడు రూపాయలట! అవును కదా డాక్టరుగారూ?” అంది కీర్తి పరంధామ్ దగ్గరకి వచ్చి.

“అవునమ్మా! మరేపోయాను. నా దగ్గర ఇంకా డెబ్బయ్యెదు పైసలు నీవి మిగిలాయి. ఇంద, తీసుకో!” అని ఆ పిల్ల చేతుల్లో పెట్టాడు డాక్టర్ పరంధామ్.

ఆ పిల్ల కళ్లలో మెరుస్తున్న అద్బుతమయిన తృప్తిని గుర్తించగలిగిన ఆ డాక్టర్ కళ్లలో, ఆనందబాష్పాలు చిప్పిల్లాయి!

తటవర్తి రామచంద్రరావు

అద్బుతం ఖరీదు ఎంత?

అతని కళ్లు చెమర్చాయి. “నీ దగ్గర ఎంత డబ్బుందమ్మా?” అని ఆమె భుజం మీద బుజ్జగింపుగా చెయ్యి వేశాడు.

చేగుడ్డ ముడివిప్పి అక్కడ బల్ల మీద చిల్లర గుమ్మరించి గబగబా లెక్క పెట్టి “ఏడు రూపాయల డెబ్బయ్యెదు పైసలు” అంది కీర్తి.

“ఓహో! నా దగ్గరో అద్బుతం ఉంది. దాని ఖరీదు సరిగ్గా ఏడు రూపాయలు. నీ తమ్ముడికి సరిపోతుందేమో చూద్దాం! నన్ను మీ యింటికి తీసుకువెళ్లు!” అన్నాడ తను—ఆమె డబ్బుల మూటని తన కోటు జేబులో పెట్టుకుంటూ.

కీర్తి ఉత్సాహంగా అతని చేయి పట్టు కుని, దగ్గరలోనే ఉన్న వాళ్లంటికి తీసుకు వెళ్లింది. “ఆయన దగ్గర అద్బుతం ఉందిట!” అని తల్లిదండ్రులకి చెప్పింది.

“మా చీరలు కొనండి! కేజీల కొద్దీ బంగారం గెలుచు కోండి!” టీవీలో భారీగా అడ్వర్టయిజుమెంట్లు వస్తున్నాయి.

“అమ్మా! కేజీ బంగారమంట, చీరలు కొంటావా?” డిగ్రీ చదువుతున్న పుత్రరత్నం రాజేశ్, వాళ్లమ్మని టీజ్ చేశాడు.

“ఆగరా! సీరియల్ మాంచి సస్పెన్స్ గా ఉన్నప్పుడు ‘బ్రేక్’ అని ఆపు చేశాడు” అచ్చమాంబ టీవీ నుండి కన్నార్పకుండా విసుక్కుంది.

“బెరా! ఆడవాళ్లు సహజంగా ఇష్టపడే చీరలను కూడా ఈ అరవ కన్నీటి కుటుంబకథా సీరియళ్లు డామినేట్ చేశాయి కదా!” స్వగతించుకున్నాడు అచ్చమాంబ ‘బాపూ భర్త’ సుబ్బారావు.

అంతలో కరెంటు పోయింది.

“హమ్మ!” వాళ్ల అమ్మ పెట్టిన సీరియల్ ని చూడలేక అవస్థ పడుతున్న రాజేశ్ గారిగా ఉంది.

సుబ్బారావు కంత డైర్యం చేక వ్యక్తులలో తలకాయ దూర్చి

ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతున్నాడు.

“అబ్బ! మాంచి రసపట్టులో తీసి చచ్చాడు” సుబ్బారావు వాళ్ల అమ్మగారు విసుక్కున్నారు.

అచ్చమాంబ వం టింట్లో మాగుతున్న కూరను కలపడానికి వెళ్లింది.

సడెన్ గా రాజేశ్ “వావ్!” అని ఇంగ్లీ

షులో ఆశ్చర్యపోయాడు.

“ఏమిట్రా! ఆ గావుకేకలేంటి?” వాళ్ల

అమ్మ విసుక్కుంది.

“హైదరాబాద్ లో ఫ్యాషన్ షో. కత్రినాకైఫ్ వస్తుందట” కత్రినా కైఫ్ అంటేనే రాజేశ్ కు కైఫెక్కుతుంది.

“ఐతే ఏంట్రా! రోజూ మేమందరం పడుకున్న తరువాత ఎఫ్ టీవీ చూస్తూనే ఉంటావుగా! నీకు కొత్తేంటి?” ఎవరికీ వినపడకుండా సుబ్బారావు గొణుక్కున్నాడు.

“నాన్నా! నాన్నా! ఆ ఫ్యాషన్ షోలో ఉండే డ్రెస్ ఒకటి కొను

అదిరేటి ద్రస్సు మేమేస్తే...

వి. రామకృష్ణప్రసాద్